

Vogel van papier

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721
P 007650

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 20, Nummer 3
Juli-Augustus-September 2014
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Hola	10
Tienen derecho a opinar	12
Ontwikkelingshulp	14
Praktische informatie	16

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Wel en Wee (I)

Zaterdag 14 juni : nog even 'een indruk'

Met pijn in het hart ga ik de laatste week Ecuador in. Ik kan niet inschatten hoe mijn vertrek hier zal zijn, maar gisteren, donderdag, was het personeelsvergadering en aangezien de meeste personeelsleden aanwezig waren heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt om iedereen te danken met een bloemke en een kaartje. In mijn beste Spaans en met veel hulp van Inge heb ik iets kunnen zeggen. Zij zijn België heel dankbaar voor de financiële steun, de sponsoring en de vrijwilligers die hier komen helpen. Maar naar mijn gevoel kunnen wij ontzettend veel van hen leren. 't Is een echte les in nederigheid en creativiteit, een levenservaring die ik nog lang zal meedragen. Het zit er wel in dat ik terugkom (voor wie mij goed kent, wat had je wel gedacht?) als mijn gezondheid het toelaat natuurlijk. Het vergt veel van je, ook emotioneel: tijdens de gesprekken van Inge met de patiënten moest ik soms een traan wegpinken. Ik kan me niet inhouden bij zo veel zaken die in de ziekenhuizen verkeerd lopen, zo veel leed in de gezinnen. Je zit daar met lege handen te kijken: Inge is in de eerste plaats arts die haar werk met hart en ziel doet, maar terzeldertijd is ze psychologe, bemiddelaar, organisator, moeder: ze is een arm om de schouders van de mensen en ook moeder van 4 opgroeiende dochters. Hoe ze dit allemaal blijft combineren, ik weet het niet: alleszins mijn respect! (Dany Taelman)

Dinsdag 17 juni : op hoop van zegen

Hier moe en een zwaar hoofd na een lange "spoedvergadering" ivm het "ijzeren harnas" waarin het Ministerie van Soci-

aal Welzijn ons wil wringen. De ontgoocheling over het feit dat we gedwongen worden in één van de bestaande modules te stappen, zijnde een dagopvangcentrum waar alle kinderen aanwezig moeten zijn van 8.00 tot 17.00 uur, zonder dat de belofte van de president (ondersteunen wat al goed aan het werk is) in acht genomen wordt. Het begint door te wegen. Enerzijds voelen we dat we nu op de trein moeten springen, al is het een verkeerde trein. En anderzijds is het een acrobatische oefening in creatief zijn om onze eigen identiteit niet te verliezen. Dit alles is in ieder geval een heel grote oefening in analyse... maar of dat uiteindelijk veel aarde aan de dijk zal brengen is nog een andere vraag.

Donderdag ga ik met Diana en Giovanni (van het dagverblijf en van de ateliers) naar een vergadering waar een 12-tal bestaande dagverblijven ook zullen aanwezig zijn. Ik ben benieuwd en ga mijn oren en ogen goed open zetten. Ik wil echter niet de hoop verliezen dat het mettertijd toch nog goed komt en dat we ondertussen, met veel geduld en diplomatie en flexibiliteit en openheid, (moeten-mogen) helpen mee boetseren aan een stevige sociale structuur voor mensen met een beperking. Op hoop van zegen.

Morgen dus de MIES-dag (Ministerio de Inclusion Economico y Social), hopelijk interessant en productief, om er toch uit te geraken hoe de belofte van mijnheer Correa werkelijkheid wordt. We proberen al van in het begin wat jij voorstelt, papa. Ge kunt u niet voorstellen hoe "vierkant" die mensen van het ministerie denken: "Dit is wat we

Wel en Wee (2)

jullie kunnen aanbieden, projecten uitgeschreven door internationale experts" klinkt het dan... en wij denken er dan met alle respect bij "door jonge mensen zonder enige praktische expertise en van achter hun bureau". Maar allez, ik zal er met een positieve houding naartoe gaan en vooral mijn oren en ogen open zetten.

Zaterdag 21 juni : blijven roeien

En ik ben aan het schrijven met een goed gevoel door een toch goede afsluiter van de week: net terug van nog maar een nieuwe vergadering met mensen van het Ministerie van Sociaal Welzijn, nu van de lokale delegatie. Dat ging heel wat beter en we legden het heel diplomatisch aan boord. Ik begin bij God te leren wat mijn vader altijd zegt: vragen stellen en op vragen van hen terug vragen stellen. En zo hoorden we uiteindelijk dat de bestaande centra eigenlijk niet goed draaien. Er werden een aantal hachelijke punten (zoals het feit dat alle kinderen er altijd van 8.00 uur stipt tot 17.00 uur zouden moeten zijn) behandeld en we bekwamen uiteindelijk een aantal toegevingen. We zullen in september starten met drie groepen kinderen, waarbij de kinderen er zouden moeten zijn van 8.00 tot 14.00 en het personeel een uur ervoor en erna. Dat is al heel wat doenbaarder, zowel voor ons als voor de ouders.

Zo zie je maar: op en neer, omhoog en omlaag en zolang we blijven roeien zullen we er misschien wel geraken.

Maandag 14 juli: zotter kan niet

Hier een rustige werk-zondag waarbij ik me door de 150 pagina's "technische handleiding" voor het dagopvangcentrum

probeer te wringen. Een serieuze klus, waar veel vraagtekens bij kunnen en moeten gezet worden, te beginnen bij de orthografie. Bij aanvang moeten 'maar' 15 verschillende documenten ingevuld worden, waaronder een evaluatie van de ontwikkeling van elk kind met maar eventjes 320 items die nagegaan en gekwantificeerd (tussen 1 en 4) moeten worden: o.a. of de persoon in kwestie zich schminkt, zijn of haar hond wast, een microgolfoven kan aansteken...

Diezelfde evaluatie moet om de zes maanden herhaald worden en het procent "voortgang" moet berekend worden. Op basis van die voortgang worden we dan beoordeeld. Zotter kan je het je niet bedenken. Ik vraag me echt af wie die lijst opgesteld heeft en of die persoon enige notie heeft van de context en het ontwikkelingsniveau van de kinderen die naar Taporí komen, of omgekeerd, van de ernst van hun beperking.

Maar goed, we zijn op den trein gestapt. Die geraakt nu stillekesaan in gang. Hij zou veel vlotter kunnen rijden zonder zoveel paperasserij maar het is nu eenmaal 'nen trein die nog rijdt op steenkool' en die weegt zwaar om op gang te trekken.

Zondag 20 juli : een mooi moment, een blijde wending

Voor mij is het weliswaar nog maar "half-half" vakantie, of moet ik zeggen "driekwart" want volgende maandag en dinsdag doe ik nog consultaties. Woensdag komt Zuster Greta Koninkx (van het project Inti Sisa in Guamote) met een 16-tal jongeren naar Taporí en donderdag is er nog directievergadering. Daarna overloop ik met Ximena, de psychologe die door Luz indertijd meegelokt werd

Wel en Wee (3)

naar werk in de openbare sector en van wie ik veel spijt had dat ze wegging uit Taporí, nog allerlei zaken wil weten i.v.m. de coördinatie van het dagcentrum waar we op 1 september mee beginnen. We hebben haar gevraagd of ze terug wilde komen en ze moest geen twee keer nadenken. In de openbare sector werkte ze slechts drie maanden als coördinator in een weeshuis. Het loon bleek zo hoog niet te zijn als men voorgesteld had en de werkomgeving was helemaal niet positief. Corruptie en gemakzucht vierten nog steeds hoogtij, en ik vraag me af of dit in een openbaar systeem ooit zal of kan veranderen. Zij wilde haar werk goed doen maar werd door het eigen personeel tegengewerkt. Jammer maar enigszins niet verrassend. Nu is ze dus terug en ze neemt de ganse coördinatie van het revalidatieluis, dus inclusief het dagverblijf weer op zich. Voor ons en heel speciaal ook voor mezelf een ware verademing en blijde wending.

Donderdag 24 juli : "waar is de tijd?"

Nog altijd heel druk en ook aangenaam. Vandaag bezoek van de 16 Belgen in Taporí, met o.a. Zuster Koninkx en Philippe (? , zijn achternaam ontsnapt me nu). Er was iemand bij met wie ik samen studeerde aan de KULAK: blij en aangenaam onverwacht weerzien. Ik kreeg eventjes kippenvel toen Philippe voor het eten een toontje aangaf om Laudate Dominum te zingen, direct in vier stemmen. Mooie herinneringen aan het zingen op de KULAK met John speelden door mijn hoofd. En we zongen zo mooi dat Amelie, die meegekomen was om te helpen, bijna een bord vol soep liet vallen van het verschieten omdat ze plots zo mooi hoorde zingen. Carmita en Cristina luisterden met open mond en oren. Dat was dus weer zo'n mooi onverwacht genietersmoment.

Maandag 28 juli :

Nu ontbijten en naar Taporí. Daar vierten we allemaal tezamen, met zo'n 60 mensen, de afsluit van het voorbije schooljaar, klaar voor een welverdiende vakantie.

Maandag 4 augustus : goede medewerkers zijn goud waard

1 september: start dus van het dagopvangcentrum voor kinderen en jongeren met een beperking binnen een stramien van het Ministerie van Sociale Zaken, tot nog toe het enige wat concreet werd sinds het bezoek en de belofte voor ondersteuning vanwege de president. Het lijkt wel geen echte winst, want er komt ongelooflijk veel (vaak zinloze en domme) administratie bij kijken. Maar we zitten mee op de trein, misschien wel nog niet de juiste, en we denken dat dit de enige manier is om toch op de één of andere manier verder te kunnen werken en ook bij te dragen. Er zijn nog hopen werk en soms maakt dit me wanhopig: zoveel mensen op verschillende ministeries proberen nu van alles uit, zonder enige ervaring. Daarbij wordt onze eigen werking vaak overhoop gehaald. Gelukkig dat we zelf nu sterker staan dan zowat twee jaar geleden. Ximena is terug en doet opnieuw de coördinatie binnen Taporí. Cristina, onze boekhoudster, draait haar centjes niet twee maar vier keer om en Ivonne blijft een "goudne": ze is een beetje voor mij mijn armen en voeten in Taporí.

Woensdag 13 augustus : schaal van Richter op 5,1

En dan waren we gisteren voor een enkele keer voor vijf minuutjes in de ze-

Wel en Wee (4)

tel aan het rusten, samen met Amelie. Zalig genieten. Om dan plots door elkaar geschud te worden: gespok en gekraak, geroep en geschreeuw, iedereen naar buiten... ook de papa van Saulo. Het ging op en neer, met harde schokken, bijna ne minuut lang en na 15 minuten nog ne keer en daarna nog vele keren maar telkens in mindere mate. Grote stofwolken, reuze wolken kwamen op vooral uit de richting Pomasqui en San Antonio. Er werd heen en weer gebeld, moeilijke verbindingen, de radio aan, burens die aan elkaar vroegen of alles goed gaat, loeiende sirenes, bibberende Amelie. Berichtjes kwamen moeizaam door: "Sarah, blijf op een veilige plek en wacht wat af tot alles rustiger wordt" (zij is op stage in Quito); "Tapori staat nog recht, wel heel veel stof overal...". "Het verkeer is één grote chaos, blijf allemaal maar beter thuis". "Doctorita, een steenmijn is ingestort en er zijn enkele mensen bedolven maar niemand mag erbij van de brandweer. Het is veel te gevaarlijk". We staken een kaarske aan want meer kan je op dat moment niet doen behalve alles in gereedheid brengen om eventueel mensen te verzorgen in Zambiza zelf... maar dat is niet nodig geweest.

Alles staat hier nog recht, en onze kaders werden opnieuw recht gehangen. Het regende deze nacht, ook al raar in augustus, maar het stof is weer gaan liggen. Helikopters vliegen over om de schade op te meten. Er zijn tot nog toe twee doden: een kind van vier op wie in een winkel hier in de Inca twee grote zakken rijst van 50 kg vielen. En een jongeman die aan de nieuwe grote weg werkte aan een brug. Er zouden nog enkele mensen bedolven zijn, maar hierover is niets zeker. De steenmijnen, veelal illegaal rond Pomasqui en de Mitad del Mundo, waar veel mensen die

naar Tapori komen in werken, zorgden voor het vele stof, maar daar gebeurden gelukkig geen ongelukken.

We sliepen deze nacht maar half, precies alsof je op een boot ligt want alles lijkt constant verder te wiebelen. Amelie heeft grote wallen onder haar ogen. We zijn op ons hoede, legden alle dingen die hoog op planken liggen op de grond. Er heerst een onaangename stilte : afwachten en hopen dat alles weer rustig wordt. Van een verrassende vakantie gesproken...

Maandag 18 augustus : best is : thuisblijven !

Gisteren zijn we naar Cayambe en Otavalo getrokken om er respectievelijk schoenen (veel goedkoper dan in Quito) en nog wat kadootjes en souvenirkes te kopen voor Janne en om mee te geven met Sarah. Langs de weg zagen we nog veel stenen liggen, maar de reis op zich was rustig. De terugweg was iets anders: we werden omgeleid omdat er toch nog wat aarde en stenen naar beneden gekomen waren. Zo werd de terugreis van normaalgezien anderhalf tot twee uur verlengd tot vier uur: stapvoets verkeer, één voor één door kleine dorpkes waar de politieagenten niet wisten hoe het verkeer te regelen. We zagen weer ne keer onbekende streken en maakten ondertussen agenda's op, rekenblaadjes werden gemaakt, Lien las voor uit een boek van Gabriel Garcia Marquez en we zongen liedjes mee met de radio. Voor wie geen chauffeur was, was dit ook de gelegenheid om 'een tukske' te doen.

Donderdag 21 augustus :

Ook hier was het "minga-"dag (werken

Wel en Wee (5)

in groep, zonder ne frank te verdienen... voor het gemeengoed. Ik trok met Elisa en Amelie en met Martina (dochter van Paulina, nichtje van Saulo, en mama van de overleden Miguelita) en met Janne (dochter van Joke die hier nog een weekje extra blijft en overal wil meehelpen) deze morgen naar Taporí, om de schade van de aardbeving(skes?) in de consultatie en wachtzaal op te ruimen. 't Was de moeite want er lag heel veel omver, overal veel stof, kaders hingen heel scheef, flessen omver gevallen, papieren op de grond, kastjes die een beetje verlopen waren. Maar dat allemaal is te herstellen. Het ergste is in het achtergebouwtje, de ruimte voor kiné en psychologie en de ateliers. Daar zijn er barsten in de muren en in het dak en ik denk dat we die ruimtes voorlopig best niet gebruiken. De parochieraad van Pomasqui is alle schade aan het opmeten, zowel aan openbare als aan private ruimtes. Maar er wordt nog niets gezegd over hoe schade eventueel ingebracht of vergoed kan worden, als dat ooit zal gebeuren, de Ecuadoraanse administratieve molen kennende. Wij wachten in ieder geval nog een beetje af vooraleer we zelf dingen herstellen en hopen dat men nu toch inziet dat de ondersteuningsmuur tegen de wand die naar de rivier afdaalt er toch echt wel moet komen. Anders moeten we misschien aansturen op het in bruikleen krijgen van een nieuwe plek, maar daarmee is de schrik en het gevaar voor onze burens, gewone mensen in kleine huisjes, nog niet weggenomen. Hopelijk krijgen we volgende week meer zicht op de zaak. In ieder geval is de aarde voor het moment rustig en we hopen dat het lang zo zal blijven.

We maakten er vandaag gebruik van om ook "de grote kuis" te doen, want morgen komt de mevrouw de inspectrice van het Ministerie van Volksgezondheid op inspectie om te zien of we waardig bevonden worden om verder te mogen functioneren. Die inspecties zijn echt niet plezierig, heel autoritair en altijd vinden ze wel wat, vaak op basis van nieuwe regelkes die de oude vervangen. Die oude regelkes waren eigenlijk ook goed maar ne mens moet toch werk hebben en zich doen gelden. Ik ben benieuwd, en ook wel wat zenuwachtig, over wat ze morgen gaan zeggen. Wij proberen in ieder geval ons best te doen...

Vrijdag 22 augustus : over 'extremen' gesproken

Gisteren kregen we inderdaad de inspectie over de vloer: na zeven uur zenuwachtig afwachten, twee ritten naar Pomasqui waartussen mijn net uitgeschepte spaghetti op tafel bleef staan, de les opvragen aan Ivonne over hoe ze het fameuze "zeepwater voor medische instrumenten" moet klaarmaken, nog wat schade opmeten in Taporí. Eindelijk kwamen ze aan, deze keer met een "jonge" equipe. die op een heel andere manier binnenkwam en een heel andere toon aangaf. We waren op slag gerustgesteld. Er werden vragen gesteld, antwoorden gegeven, suggesties wederzijds, kleine opmerkingen, niets bijzonders... En we kregen uiteindelijk: 100 op 100: toch wel bijzonder na de eerste keer, toen we van die tang van een madam amper 40 % kregen. Nochtans deden we geen levensbelangrijke ingrepen. We waren allemaal content en zuchten heel opgelucht. Toch wel erg hoe de houding van die mevrouw ons gedurende weken zenuwachtig en bang had gemaakt.

Wel en wee (6)

Irrationaliteit maakt mezelf helemaal van slag en het ergste is dat ik er weinig kan aan doen of niet goed weet hoe hiermee om te gaan. Moest iemand tips hebben... welgekomen. Maar in ieder geval: nu hebben we allemaal een gerust hart en het is nog 10 dagen vooraleer we er weer ten volle invliegen. We zullen er zeker van genieten.

Dinsdag 2 september : een goede start in Tapori

Hier vandaag een goede start in Tapori... marathonetje van 18 patiëntjes met nu en dan wat tussendoortjes en ook nog een klein bevingske van 2,9 op de schaal van Richter. 't Mag voor mijn part gerust stoppen hoor. Vandaag is ook Lien gestart, morgen Elisa en overmorgen Amelie, en dan donderdag... komt Saulo terug thuis.

Maandag 8 september : 'rust'

Hier is het een rustige zondag: deze morgen thuis ontbeten, dan gaan zwemmen en wat sporten in het park, restjes gegeten (garnalensoep, een artichokske met vinaigrette, een overschotje varkensfileetje met roquefortsaus die me aan mijn plechtige communie deed denken), een beetje gelezen in het boek "100 jaar eenzaamheid" van Marquez voor de leesclub eind deze maand en nu nog een beetje werken. Ik voel dat ik op mijn positieven aan het komen ben, maar er wordt nog veel geslapen (teken dat het nodig is, zeker).

Vrijdag 12 september : dat moet je meemaken !

Hier is het een mooie en beetje rare week geworden: goed gewerkt, goede personeelsvergadering gisteren, een beetje vooruitgang met de zorg bij enkele moeilijke zwangerschappen, een kindje bij wie we zes maanden geleden een ernstige beenmergafwijking vaststelden als gevolg van zijn be-

handeling voor epilepsie en dat nu eindelijk, na een week intensieve zorgen, andere medicatie krijgt en aan het verbeteren is, het dagverblijf waar de kindjes zich thuis beginnen te voelen en nog veel meer "gewone" dingen.

HEEL SPECIAAL DAN!!!!

(wanneer de president een groep of individuele persoon bezocht of aangesproken heeft, dan wordt die even later uitgenodigd om van op het balkon van het paleis, samen met hemzelf, de aflossing van de wacht te aanschouwen. Zo ook werd Tapori uitgenodigd maar wij hielden twee maal de boot af met het antwoord "dat er van de belofte voor Tapori nog niet veel gerealiseerd was". Bij de derde uitnodiging waren wij, goed voorbereid, wel present)

Maandag ben ik om 6.15 uur vertrokken omdat ik op de piekuren niet in Quito mocht rijden (nummerplaat eindigt op 1). Ik was om 6.50 uur aan de Katholieke Universiteit en heb daar eerst anderhalf uur in de bibliotheek gewerkt. Daarna te voet naar het presidentieel paleis waar op hetzelfde moment de twee bussen met kinderen en ouders van Tapori ook aankwamen. We installeerden ons aan de voorkant van het paleis en al snel kwam er een meneer af die zei dat hij de raadgever van de president helpt en vroeg wat we aan de president zouden vragen. Een beetje raar maar hij drong aan en vroeg een kopie van onze brief. Hij ging terug binnen in het paleis en kwam na tien minuten terug en zei dat diegenen die boven op de terras bij de president zouden zijn tijdens de wissel van de wacht al naar binnen moesten. Giovanni en Diana waren er nog niet en alleen Carmita en ik, samen met een kindje en zijn moeder, mochten naar binnen. We werden afgezet in een halfduister kamerke, de wachtzaal van de

Wel en Wee (7)

"raadgever", zoals op een bordje aangeduid stond. Wachten... wachten... wachten... terwijl dienen eersten meneer nu en dan naar buiten kwam... en dan weer naar binnen ging... en weer naar buiten ... en weg... en weer terug... en altijd maar zei dat we moesten wachten. Tot Inge het op haar heupen kreeg, want het was al 10.45 uur en de wissel van de wacht is om 11.00 uur. We zijn er gewoon weggegaan en keerden terug naar de ingang waar net de "officiële verantwoordelijken van de wissel van de wacht" ons blijkbaar heel zenuwachtig aan het zoeken waren. "Waar waren jullie gans de tijd?", precies of we ons ergens verstopt hadden. Eerste ervaring niet zo positief dus want dit is weer nog maar eens een bewijs van inefficiëntie en mogelijks ook van corruptie: het is immers niet mooi om aan de president te zeggen dat hij in februari veel beloofd heeft, dat wij er ondertussen al heel veel voor gedaan hebben maar dat er nog niets in huis gekomen is van alle beloftes. Zulke dingen worden beter in den doofpot gestopt en/of op de lange baan geschoven want anders zouden er koppen kunnen rollen. Dus werden wij in een wachtkamerke gestoken, men zou ons niet gevonden hebben of vergeten zijn, verstaat u????..... Na de oprechte excuses van die mevrouw, met de belofte dat ze gingen nagaan wie en vooral waarom men ons daar te wachten had gezet, mochten we naar boven en ging verder alles heel goed.

We kregen duidelijke instructies over wanneer we naar het presidentieel plein moesten kijken, wanneer we ons terug moesten omdraaien om goeiendag te zeggen tegen de president en wanneer

we naar omhoog moesten kijken naar de vlag die gehesen zou worden...protocol tot en met en om 11.00 uur stipt begon alles. Wij stonden als eerste in de rij en we kregen onmiddellijk een blij en ver-rast gezicht van president Correa: "Jullie van Tapori!!! Mooi werk. Straks hebben we even tijd om te praten...". Enkele woorden, veel zwaaien, vaderlandslied, oud vaderlandslied, nieuw vaderlandslied, fanfare op het plein, paarden met soldaten in schoon uniform. Ik moet zeggen dat het zicht van daarboven mooi was maar we mochten geen foto-apparaat meenemen dus kan ik jullie niet laten meegenieten. Het mooiste waren de kleuren en het licht: Ecuador blinkt toch uit in levendige kleuren, helemaal niet depressief grijs of donkere wolken, mooi om te zien en om blij van te worden.

En toen die ceremonie voorbij was, begon de fotosessie, waarbij iedereen de kans kreeg om vijf minuten een klapke te doen, niet meer en niet minder... Wij waren hierbij de laatsten, want eerst was er nog de vicepresident van Costa Rica, en een nog een Engelse jongeman van wie we niet goed weten wie of wat, en dan nog een mevrouw van een andere v.z.w. die eigenlijk niets zei en ook nog een echtpaar met hun twee kinderen, en een meneer van 87 jaar die maar liefst 65 jaar op het presidentieel paleis gewerkt had en nu toch op pensioen ging. We hadden dus wat tijd om ons strategisch op te stellen en van onze tijd te profiteren: "Hoe gaat het met jullie?", vroeg hij eerst met een blij en opgewekt gezicht, waarop we heel gevat en met een kwinkslag zeiden dat zijn bezoek ons heel veel werk had opgeleverd - we gaven hem een dikke kft met kopietjes van alle mails,

Wel en wee (8)

registratie van alle telefoongesprekken, aktes van interministeriële bezoeken en vergaderingen, beloftes- maar jammer genoeg nog steeds zonder ook maar één concreet resultaat en dat we ondertussen met de aardbevingen ook nog veel schade hebben... Zijn gezicht veranderde onmiddellijk van uitdrukking en hij riep één van die raadgevers: "Hier, jullie zeggen dat ik de laatste tijd vies rondloop. Hier zie je waarom ik vies rondloop en boos ben. Waarom gaat dat hier niet vooruit ? Waarom krijgt één bepaalde v.z.w. wel veel geld en anderen helemaal niets?". Hij haalde een dictafoontje uit en zei: "Agendapunt voor het kabinet: studie casus Tapori, waarom voor de enen veel en snel en voor anderen niets". Hij keek terug naar ons en zei een beetje hopeloos: "Ik ben niet boos op jullie. Blijf a.u.b. goed verder werken. Ik zal hier opnieuw de draad opnemen en ik hoop dat we jullie snel echt zullen helpen".

Ik had eigenlijk een beetje compassie met hem, want zoals ik al vaker zei: Ik heb geen twijfels aan al zijn goede bedoelingen en kennis. Maar daarmee is gans de bureaucratie, met daartussen en daarin ook nog veel corruptie, nog niet opgelost.

Concrete antwoorden kregen we dus niet... tot woensdag, want dan kreeg Cristina een telefoontje van het Ministerie van Sociaal Welzijn: het contract voor het dagcentrum, met start 10 september terwijl wij toch al op 1 september gestart waren, ligt klaar ligt om te ondertekenen... en de financiering zal daarna "snel" volgen... Cristina heeft het contract gisteren dan ondertekend: weer een stapje verder, hopelijk in de goede richting, met de belofte van 33500 usd voor vier maanden loon voor de zes begeleiders, 1 coördinator en de maaltijden van de 36 kinderen die naar het dagcentrum komen.

Lang verhaal... om weer veel uit te leren... en 'de boer, die ploegde voort'

Dit is kip en dat is ook kip.
In Ecuador wordt niets weggegooid.

Holà !

Laat ik beginnen met mezelf voor te stellen. Ik ben Mieke Demuynck, 60 jaar, woon in Roeselare en werk reeds 39 jaar als kinesiste in het Dominiek Savio Instituut te Gits. Het is mijn laatste schooljaar, eind juni ga ik met brugpensioen. Ik werk er met jongeren met een meervoudige beperking, zowel fysiek als mentaal.

Het project Taponi heb ik altijd een beetje in mijn hart gedragen. Op 25 juni ben ik voor de derde maal naar Ecuador getrokken om er een vijftal weken te gaan werken. Jammer dat het zo ver is om er nog meer naar toe te gaan.

Ik kwam laat in de avond aan in de gloednieuwe luchthaven van Quito. Inge en Sarah stonden me op te wachten. Ze laadden alle bagage in: een valies, een grote zak met een staplankje en een loopstelletje erin, een grote buggy (materiaal vanuit Dominiek Savio) en ... we trokken op weg naar het huis van Carmita waar ik een aantal weken zou logeren.

Carmita en haar man Marcello wonen op een kwartier stappen van Taponi. Vier jaar geleden verbleef ik ook enkele weken bij hen. Carmita doet in de namiddag de huiswerkklas en is ook verantwoordelijk voor de avondschoon.

Donderdagmorgen: tegen 9 uur naar Taponi, waar Patricio (de kinesist) me stond op te wachten. Het was een leuk weerzien van zowel personeel als kinderen die ik vroeger heb leren kennen. In het kinézaaltje was er wel het een en ander veranderd: sportraam, baren, fiets, trap, kleine loopband en dit alles gekregen van het gouvernement.

Ik ging onmiddellijk aan de slag met vooral de kinderen van het dagverblijf. Enkele kinderen kwamen me bekend voor en hebben een hele stap vooruit gezet. Ik denk vooral aan Giovanni. Vier jaar geleden heb ik hem vooral behandeld bij de oma. Hij kon niets, lag nagenoeg een hele dag op bed, weende steeds, kon zich niet draaien, was niet actief. Enkel voor het eten zat hij recht in een stoel. Nu is hij een alerte, actieve jongen van 8 jaar, hij staat dagelijks recht in een sta-toestel en is gemotiveerd om naar de therapie te komen. Hij leest al enkele woordjes, het werken met een computer wordt gestimuleerd, hij heeft een eigen wil... Andere kinderen en jongeren met een beperking komen ook op therapie. Veelal moeten de ouders een hele inspanning doen om er te geraken, meestal met de bus en dan de kinderen of jongeren dragen tot aan Taponi.

De wegen, de bussen, de winkels, niets is er aangepast om met een rolwagen op stap te gaan. Bij het op- en afstappen van de bussen heb je amper tijd, alles moet heel snel gaan en soms zitten de bussen ook overvol. De meegenomen grote buggy was zeer in trek, deze kan je heel gemakkelijk samenvouwen. Vele ouders van de kinderen met een beperking vroegen ernaar (jammer dat ze zo duur zijn in aankoop). Die ene die ik mee had was echter voorzien voor José, mits een beetje aanpassing, zodat hij niet naar voor kon glijden. Mama en de zus waren 'dood content'.

Dus een warme oproep: zijn er mensen die "Vogel van papier" lezen en die zo'n grote buggy hebben en willen afstaan, of mensen kennen die er een hebben ...? De ouders van de kinderen zou je er heel veel plezier mee doen. De buggy ter plaatse krijgen is geen probleem.

Enkele patiëntjes kregen tijdens mijn verblijf een extra uurtje kiné. Ook waren er de huisbezoeken om raad te geven aan de ouders: hoe een kind of jongere goed positioneren om te slapen, hoe je een kind goed kunt laten zitten... Dan pas zie je wat een kind met een beperking de hele dag thuis doet. Bitter weinig: een hele dag op bed of in de zetel liggen, soms zitten in een aangepaste stoel en tv kijken of muziek beluisteren.

Tevens zijn er volwassenen die naar de kiné komen, na een operatie, een breuk, een hersenbloeding... Ze worden ingepland in het uurrooster maar op het geplande uur komen is nog steeds een probleem. Het doet hen echter niets om te wachten. Soms is het chaotisch, mensen komen binnen om het een en ander te bespreken met "doctor Patricio" of ze hebben een of andere klacht en vragen om hen te helpen.

Eens in de maand is er personeelsvergadering op donderdagnamiddag. Dan is ieder perso-

neelslid aanwezig. Het begint steeds met het eten van een kleinigheid – hamburgers tussen een broodje bijvoorbeeld – en een frisdrank. Een thema dat iemand heeft voorbereid wordt ook steeds besproken. Nu ging het over de nieuwe structuur voor september en de stapel papieren die moet ingevuld worden. Ik had nog Belgische snoepjes, ze gingen heel rap rond en in een mum van tijd was alles op.

Elke middag at ik in het restaurantje. Voor 2,50 dollar krijg je soep, een hoofdgerecht en fruitsap. Alles is heel vers en heel lekker typisch Ecuatoriaans. Monica is een goede kokkin.

Jaarlijks is er in Pomasqui een parade “seigneur de arbol”, de beschermheilige. Alle verenigingen, scholen en parochies van Pomasqui stappen mee in de stoet. Voor het eerst nam Tapori ook deel. Met enkelen waren we de zondagmorgen om 7.30 uur reeds in Tapori. Een kleine tractor en een wagentje erachter moesten nog versierd worden: grote bloemen, slingers om alles wat kleur te geven, kleine stoeltjes in het karretje zodat de kinderen ook mee konden... Het was een race tegen de tijd (ik had gevraagd of er de zaterdag ervoor het een en ander moest klaargemaakt worden, maar dat was niet nodig...). Tegen 9.30 uur moest iedere groep verzamelen op een bepaald punt en het was nog een eindje rijden. Daar was het een drukte van jewelste: grote versierde wagens, groepen in klederdracht, dansers, muzikanten, kortom een kleurrijke bedoening. Taporis was de eerste groep. Het was maar goed ook want die parade duurt een uur of vier tot alle groepen gepasseerd zijn. Van even buiten Pomasqui gaat het tot in het centrum, tot aan de kerk waar een tribune staat met de belangrijkste mensen en genodigden. Daar steekt de burgemeester voor iedere groep een hele preek af.

Eind juli was ook het einde van het werkjaar (augustus is vakantiemaand). Het was een gezamenlijk moment met de kinderen van het kinderdagverblijf, de jongeren van de avondschool, de jongerengroep met een beperking. Ook de ouders waren aanwezig. Aan de hand van een powerpoint presentatie met heel veel foto's toonden ze de activiteiten van doorheen het jaar. De allerkleinsten van het dagverblijf beeldden een beroep uit. De kinderen die het dagverblijf verlaten om naar school te gaan kregen een diploma. Bij alle hulpverleners zie je dat de kinderen/jongeren centraal staan en er steeds iets moois van maken.

Op maandag 28 juli waren alle personeelsleden en hun familie uitgenodigd voor het personeelsfeest. In de voormiddag waren enkele personeelsleden en ook de kinderen van Inge aanwezig om te helpen met de kokkin (iemand die niet verbonden is met het centrum): appelsienen en limoenen persen, twee kilogram lookteentjes pletten, uien pellen, peterselie heel fijn snijden, bakbananen klaar maken, pannenkoeken bakken, sla kuisen ... Een gezellige drukte. Het menu bestond uit: ceviche met popcorn, rijstbakbananen-scampis-sla-tomaten, appelsienensap en als toetje crêpe suzette op Ecuatoriaanse wijze. Iedereen van Tapori genoot van de lekkere maaltijd en verlangde naar een maand vakantie.

Tapori heeft nu een heel sterk team. Het zijn heel gemotiveerde mensen die er echt voor gaan. Doe zo voort!

Hasta luego Taporis!
Mieke

“Enkel zij hebben het recht om hun mening te geven die ook het hart hebben om te helpen.” (Opschrift in de afdaling van “El pailon del diablo” op de weg van Baños naar Puyo.)

Een wel wat eigenaardige titel om een reisverhaal te starten. En toch: dit gezegde illustreert heel duidelijk wat we mochten ervaren toen we afgelopen zomer enige tijd bij Inge en haar tochtgenoten in Ecuador verbleven. Bij verdere lezing wordt dit wel duidelijk.

Een lang gekoesterde (wens)droom ging in vervulling: na meer dan twintig jaar Tapani ‘in levende lijve’ mogen ervaren! Natuurlijk waren we goed ‘ingeleefd’ door alle “Vogels van papier”, de tweejaarlijkse ontmoetingen met Inge en familie in België, - soms een studietussendoortje van Inge-, mailverkeer en allerlei andere contacten, maar de echte confrontatie moest nog gebeuren! Nu was het zover! Wij: Magda, Jan en Karen Depoortere en Brigit Pille waren op toeristische (inleef)reis in Ecuador van 16 juli tot 15 augustus (zij het niet altijd voltallig). Een reisagentschap was onnodig: Karen was sedert 1991 reeds driemaal in Ecuador geweest en alle noodzakelijke informatie en planningen werden door Inge en Saulo vanop afstand op punt gezet. Een luxe was dat! Dát het een inleefreis betrof hebben we echt kunnen ervaren. Natuurlijk hebben we enkele toeristische attracties bezocht – je bent nu eenmaal ter plaatse – maar de echte confrontatie gebeurde toen we Tapani bezochten, het dorp Pomasqui ervoerden, bewoners en medewerkers ontmoetten, verf en kwast mochten hanteren, meubilair konden versleuren ... Kortom: ondergaan wat Inge met alle medewerkers er tot stand hebben gebracht.

Dan werd ook duidelijk wat we als aanhef van deze bijdrage aangaven: hier leeft een hart en een hartelijkheid om als het ware jaloers op te zijn. De glimlach van de kinderen, het enthousiasme waarmee de therapieën ondergaan en meebeleefd worden, het eindeloos geduld, de gedrevenheid en de eenvoud ... Dat alles geeft het spreekrecht dat Inge al zo vaak heeft aangegrepen en almaar blijft aanwenden: er is nog zoveel te doen! Blijven vechten tegen bureaucratie, vooroordelen en subtiele vormen van corruptie, misplaatste deskundigheid, ja zelfs onkunde ... om toch dat enthousiasme te blijven aanhouden dat ó zo aanstekelijk werkt. Maar ook heilzaam want het vele menselijke leed dat in en rond Tapani wordt opgevangen kruipt wel eens in de kleren. Het is goed dat er (letterlijk) wel wat afstand is tussen Zambiza en Pomasqui. De duur van de rit naar of vanaf laat dan (soms) toe om stoom af te laten en thuis, in de warmte van het gezin, de batterijen terug op te laden. Zelfs de studie-attitude blijft bij Inge veel-zinnig: enerzijds scherpt het aan om beter inzicht in de zaken te krijgen, anderzijds biedt het een uitdaging om, op basis van ervaring en omgevingsanalyse, een theoretisch kader te ontwerpen dat op zijn minst in Ecuador op beleidsniveau baanbrekend zou kunnen zijn met betrekking tot de welzijnssector (maar ook naar bv. onderwijs en economie).

Dat allemaal als aanhef én achtergrond voor ons reisverhaal...

We schrijven woensdag 16 juli 2014, vijf uur in de ochtend, station Leuven, trein naar Zaventem en start naar Quito (lijnvlucht Iberia) met een tussenstop en wachtpauze in Madrid. Vreemd doet dat wanneer we in Quito landen, na een overigens voortreffelijke vlucht, op woensdag 16 juli om 17.30 uur! Emotioneel weerzien met Inge op de luchthaven en dan via de grote omleiding naar Zambiza. *(Drie weken later is een totaal nieuwe autoweg opengesteld die maakt dat de ritduur ruim gehalveerd wordt! Dit om ook reeds aan te geven dat er de jongste jaren enorm veel infrastructuurwerken lopende zijn. Maar er is ook een keerzijde aan dergelijke ontwikkeling. Daarover verder meer.)* Druk verkeer, ongewone verkeersregels –die toch niet nageleefd worden–, controle door ‘fluitende armzwaai-

ers' (dixit Inge = een tewerkstellingsproject waarbij werklozen (?) ingeschakeld worden om het verkeer in betere (?) banen te leiden, zij het zonder veel effect, tenzij frustratie) om bij de ingevallen duisternis (het is dan ongeveer 20 uur) echt 'thuis' te komen. Het zou voor verschillende dagen, gespreid over ons totale verblijf in Ecuador, ook onze thuis worden. Dagen en momenten om nooit te vergeten: de immer actieve Inge, de rustige Saulo, de (soms) kwetterende kinderen Sarah, Lien, Elisa en Amelie, de hond die maar niet tot het besef komt dat de tegelvloer voor haar altijd als een glijbaan overkomt, de vele Ecuadoraanse recepten doorspekt met Vlaamse invloeden opgepikt uit een hele stapel kookboeken (*om jaloers én nostalgisch van te worden!*), altijd nieuwe creaties van vruchtensapjes, de lange tafelgesprekken over wereldverbeterende initiatieven maar vooral de vele verhalen over het reilen en zeilen op Taporí. Onuitputtelijk, soms inriest, soms aanstekelijk enthousiast maar altijd met de gedrevenheid: er is nog zoveel te doen...

We konden niet langer wachten en 's anderendaags 's morgens was de reële confrontatie met Taporí! Om al in de sfeer te komen is er eerst de rit ernaartoe: een complete verrassing van huizen en mensen, wegen en straten, aarde en stof, hoogtes en laagtes, even onderbroken door een pas aangelegd nieuw stuk asfalt naar aanleiding van de doorgang van president Correa op 6 maart (zie vorige Vogel van papier) (weg die ondertussen al fel aan het afbrokkelen is), en dan: Pomasqui en Taporí! De in de "Vogel" al vaak geciteerde Yvonne verwelkomt ons, kinderen omhelzen *doctora* Inge en ook wij delen in de hartelijkheid.

Op Taporí is het eigenlijk de laatste werkweek voor de jaarlijkse sluiting maar dat is geenszins te merken aan de bedrijvigheid. Kinderen worden er begeleid bij allerlei activiteiten, kinesist (Mieke doet er momenteel vrijwilligerswerk) en logopedist zijn druk doende, moeders, al dan niet met baby, zitten aan te schuiven in de wachtzaal om bij de dokter langs te gaan (op dat ogenblik de collega van Inge), ergens op de speelplaats wordt een huilende kleuter getroost, in de toiletruimte een sanitair ongelukje opgelost en in de keuken wordt het middagmaal bereid voor diegenen die willen aanzitten... Daar lopen kinderen af en aan om een ijslolly te halen (te bekomen via het bonnetje dat de moeders krijgen wanneer ze op doktersvisite komen (= een goedbedacht subtiel middelje om een drempel te overschrijden).

Onze Westerse ideeën over onderwijs- en welzijnsorganisatie schieten tekort om alle creativiteit die hier aan de dag gelegd wordt te kunnen vatten! Inge heeft haar ogen goed de kost gegeven toen ze o.m. het Dominiek Savio-instituut in Gits bezocht! En de ondervinding van vader Etienne zal ook wel zijn invloed gehad hebben. De Taporí-creaties van de rolstoelen mogen best gezien worden (overigens ook door de officiële instanties die vaak nog met een betuttelende en bureaucratische blik de zaak opvolgen maar dankzij de onverzettelijkheid van Inge stilaan bijdraaien). Qua didactisch materiaal moet men niet onderdoen: wat men al niet met geringe middelen kan realiseren. Wij durven niet gewagen over de subsidies in Vlaanderen...

Wij werden uitgenodigd op ons eerste echt Ecuadoraans middagmaal, geserveerd in de ruimte die gesubsidieerd werd door de provincie West-Vlaanderen. We konden er genieten van het versgeperst fruitsap –in naar onze normen enorm grote glazen geserveerd, maar lekker– en een traditionele menu met de bijhorende rijst. Alleen al het enthousiasme van de kokkin zet je aan om niets in het bord te laten!

De terugreis naar Zambiza deden we met een gecharterde taxi, een ideaal, flexibel en relatief goedkoop vervoermiddel. Ter info: marchandeer over de prijs en bepaal goed het eindpunt want anders bestaat het gevaar wel eens om aan sightseeing te doen met bijkomende financiële supplementen.

“Ontwikkelings”land What’s in a name ?

We kregen deze zomer bezoek van vele mensen, van “10 tot 70+” zoals vroeger op de MB-spellen stond. Allemaal mensen die zich voor enkele weken onderdompelden in een land dat blijft verrassen op allerlei manieren: overweldigende wondermooie natuur en grijze stofferige stadsrand die angst aanjaagt maakt, lekker eten in pure eenvoud en ook in grote luxe, trieste verhalen over mensen die al veel tegenkwamen en dan weer blij lachende gezichten, zoveel goeds en moois... en ook zoveel minder goeds en minder mooi...

En enkele keren kwamen de volgende vragen terug: Is Ecuador nu (nog) een ontwikkelingsland of niet? Zijn deze mensen nu arm of zijn ze rijk?

Ik werd er een beetje door overvallen, misschien niet omdat ik geen antwoord wist, maar wel omdat ik zelf het woord “ontwikkelingsland” al enige tijd geleden uit mijn eigen woordenschat geschrapt heb, net zoals de woorden “ontwikkelingshulp”, “derde wereld” en “onderontwikkeld land”. Ik deed dat omdat het iets hoogmoedigs, ongemakkelijk en oordelend in zich heeft als je over jezelf zegt dat je ontwikkelingshulp bent, bijgevolg voor mensen die nog moeten ontwikkeld worden (Saulo, onze kinderen, Ivonne, Cristina, Margarita, de papa van Mayra en de mama van Cristian,...?) in een derde wereldland waar ik ondertussen bijna de helft van mijn leven woon, het land van onze eigen kinderen en van zoveel mensen die ik bewonder, die hoog in mijn achting staan en die ik heel graag zie.

Bij het zoeken naar een antwoord op die vraag kwamen verhalen van vroeger weer naar boven, over “arm en rijk” en hoe Sarah daar in het tweede leerjaar bij juffrouw Marjolein in Sint Joris in Meneen mee worstelde: “Mama, een kindje van de klas vroeg me of wij arm of rijk zijn en ik heb gezegd dat ik het eens aan jou zou vragen”. En in haar proefwerk “Nederlandse taal” bleef maar 1 plaatsje leeg op de vijf bladzijden vragen: “Niet rijk maar ...”.

Het ging misschien niet over het antwoord op zich, want er zijn nu eenmaal rijke mensen die veel centjes, veel grond, een groot huis, veel vrienden, veel... hebben, al naargelang je eigen waardeschaal om “rijk” in te vullen. En er zijn ook veel arme mensen die geen geld, geen huis, geen mooie kleren, ... hebben. Er zijn nu eenmaal ook landen die een hoog inkomen per inwoner hebben en andere landen die onderaan het lijstje bengelen... , landen met een groot BNP en andere die het met minder moeten doen.

En het gaat niet alleen over geld maar ook over kennis... waar Sarah zich nu, tien jaar later, vooral zorgen over maakt en gedurende de komende maanden een antwoord op zoekt in de school in Leuven. Daarnet schreef ze nog het volgende: “Ik verlang al tot de school begint, maar ik ben echt bezorgd... of het nu echt zo moeilijk zal zijn zoals iedereen zegt. Mama, je weet dat ik schrik heb dat andere mensen zullen denken dat ik dom ben. Jij zegt dat het niet zo is... maar iedereen weet hier zoveel... In ieder geval, ik wil graag uitzoeken of de school hier inderdaad zo moeilijk is... Ondertussen maakt dit me echt ongerust”.

Als je tussen de regeltjes lees, merk je dat het eigenlijk niet over rijk of arm of over verstandig en minder verstandig gaat... maar over hoe je plekje op de ladder bepaalt hoe andere mensen over je denken... en of je erbij hoort, of andere mensen je achten en je graag zien. Het gaat over geklasseerd worden en in een vakje gestopt worden, hoger of lager, beter of slechter, meer of minder...

Het gaat over “vergelijken”, een puur menselijke gewoonte die weliswaar een tweesnijdend zwaard is.

We kunnen immers vergelijken om te zien wie de sterkste of de beste is, wie het voor het zeggen heeft. Het gaat over wie domineert en aan diegenen die onder-ontwikkeld zijn de weg van de ontwikkeling kunnen en eventueel willen tonen. Dit kan gebeuren met de beste bedoelingen, om anderen ook op een hogere sport van de ladder te brengen. Nochtans is het dan dat het woord "ontwikkelen" iets hoogmoedigs in zich heeft, waar ik me ongemakkelijk bij voel.

Maar er kan ook vergeleken worden met een ander doel: om te zien wat "anders" is, hoe dingen anders gedaan worden, hoe anders gedacht wordt over dit en dat, of simpelweg hoe je anders misschien ook gelukkig kan zijn. Het gaat het in het leven toch meestal daarom: gelukkig zijn... en dat is niet altijd recht evenredig met rijk of slim of onevenredig met arm of dom. Een belangrijke vraag is dan wel of iedereen over de middelen beschikt om zich te ontwikkelen, om gelukkig te zijn, wat dit dan ook voor elkeen inhoudt, naar ieders waardenschaal. En dan is het heel moeilijk om een gans land of zelfs een gans deel van de wereld te klasseren als onderontwikkeld tegenover een ander land of ander deel van de wereld en moeten we de beginvraag misschien veel specifieker stellen: Ontwikkeling... welke ontwikkeling? De ontwikkeling waarvan? Ontwikkeling door wie en voor wie? En vooral... ontwikkeling... waarheen?

Nu gaan we wel echt weer den filosofische toer op en deze hersenspinsels zullen ooit misschien van nut zijn in een hoofdstukje van het boekje "Utopia". In ieder geval lukt het me niet om een kort antwoord te formuleren op de beginvragen: geen ja of nee. Ik kan wel de bal terugkaatsen en vragen: Wat is voor jullie een "ontwikkelingsland"? En eenmaal de definitie helder en klaar is, kunnen we misschien verder gaan en ons afvragen of Ecuador een ontwikkelingsland is.

Wat ik wel kan zeggen is dat er hier zoveel te doen is, want er is veel onnodige miserie die mensen ongelukkig maakt, vaak het gevolg van domme irrationaliteit. Maar ik ben ook dagelijks getuige van zoveel rijkdom, wijsheid en geluk, al wordt dit soms helemaal anders ingevuld dan je zou verwachten. En zo is het heel zeker overal op de wereld en bij iedereen... soms een beetje meer van dit, soms een beetje meer van dat...

Een mooie onverwachte gedachte die in me opkomt is dat Taponi ook nog een achternaam heeft die we eigenlijk niet veel gebruiken en die er zonder veel na te denken gekomen is. Onze v.z.w. heet hier "Taponi, paladines de la felicidad", aan u de vertaling en interpretatie... , aan ons de verwezenlijking ervan elke dag opnieuw op zoek naar gelukkig leven.

Lieve nazomergroeten vanuit Ecuador,

Inge.

P.S. Wat volgt maakt mezelf gelukkig:

Moe maar gerust kunnen gaan slapen omdat de dag mooi in gekleurd werd, lekker eten, de was uithangen aan een spiksplinternieuwe wasdraad en met zicht op een heldere besneeuwde vulkaantop, de kinderen zien groeien en bloeien, mailtjes met goed nieuws ontvangen, mensen die bezorgd en bezwaard binnen kwamen op de consultatie een beetje verlicht en geruster naar buiten zien gaan, een kind dat veel huilde na lange tijd nu met een blij gezicht en langzaam stappend aan de hand van haar moeder zien binnenkomen in Taponi, zelf een pluim krijgen en even verwend en verrast worden, mooie muziek en een goed boek, met hoofd en handen bezig zijn, en vooral, naast zoveel dingen die ik zeker nog vergeten ben, ons gedragen weten door zoveel familie en vrienden...

Aan jullie om nu je eigen lijstje op te maken...

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon: (056) 41 43 68
nieuw emailadres vanaf juni 2011
E-mail: edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
Presentatievideo op Youtube:
http://youtu.be/U-4-aA_AEz0

Of via Google
met de trefwoorden

"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Bosdreef 20— 8820 Torhout
Tel.: 050/74 56 52 of 050/74 56 50
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)